

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9.10.2020 r., w sprawie V GC 1685/19 z powództwa (...) Spółki z o.o. w L. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Kaliszu orzekł w sposób następujący:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.579,54 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 1.879,54 zł od dnia 25.08.2019 r do dnia zapłaty oraz od kwoty 700 zł od dnia 19.09.2019. do dnia zapłaty,
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.633,24 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. nakazał zwrócić powodowi kwotę 136 zł tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet wydatków.

[wyrok k. 121]

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniosła strona pozwana.

Pozwany zaskarżył wyrok w części, tj. w zakresie punktu 1 w zakresie kwoty 700 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Skarżący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i uznanie, że poniesione przez powoda koszty sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy pojazdu pozostają w adekwatnym związku przyczynowym, a poniesione przez powoda koszty sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy pojazdu były uzasadnione i celowe ze szkoda, w sytuacji, gdy powód nie wykazał, że były one niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania, a ponadto działania prowadzące do oszacowania wartości pojazdu przed szkodą i po szkodzie oraz kosztów naprawy nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem, gdyż to nie wypadek, lecz wola powoda, który zawarł z rzeczoznawcą określoną umowę, stanowiła właściwą przyczynę wydatkowania określonej kwoty. Zdaniem apelującego zlecenie sporządzenia kalkulacji zmierzało w istocie do wyliczenia odszkodowania celem dochodzenia go w procesie przed sądem i stanowiło nie następstwo wypadku, lecz przygotowanie do procesu. Apelujący podniósł, że powód od lat prowadzi działalność gospodarczą związaną z oceną ryzyka i szacowaniem poniesionych strat, a zatem posiada wiedzę umożliwiającą oszacować wysokość szkody, a zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy nie daje podstaw do ustalenia, że zachodziła konieczność skorzystania z usług rzeczoznawcy, tym bardziej, że sporządzenie takiej opinii było niezbędne. Nadto skarżący argumentował, że opinia techniczna nie została sporządzona na żądanie i koszt poszkodowanego w kolizji drogowej, lecz na arbitralne żądanie samego powoda jako cesjonariusza, toteż roszczenie o zwrot samoistnie wygenerowanego przez niego wydatku nie mogło stanowić przedmiotu dokonanego przelewu wierzytelności,
2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 § 1 i § 2 k.c. poprzez jego błędną interpretację i w konsekwencji ustalenie odszkodowania ponad szkodę rzeczywistą, której górną granicę w niniejszej sprawie określa koszt naprawy uszkodzonego pojazdu, nie powiększony o poniesione przez powoda koszty sporządzenia prywatnej kalkulacji.

[apelacja k. 139-141]

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego podlegała rozpoznaniu według znowelizowanych przepisów Kodeksu Postępowania Cywilnego. Ponieważ żadna ze stron nie żądała przeprowadzenia rozprawy, Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 374 k.p.c., rozpoznał apelację na posiedzeniu niejawnym.

Apelację należy uznać za zasadną.

Z podniesionych w apelacjach zarzutów, w pierwszej kolejności rozważenia wymagają zarzuty dotyczące naruszenia przepisów kodeksu postępowania cywilnego, gdyż poprawność zastosowania przepisów prawa materialnego może być oceniana jedynie w odniesieniu do stanu faktycznego ustalonego zgodnie z zasadami procedury cywilnej. (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 2 lipca 2004 roku, w sprawie II CK 409/03, opubl. Lex nr 148384). Za niezasadny należy uznać zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału zgromadzonego w postępowaniu skutkujący błędną oceną dowodów i pominięciem okoliczności mających istotne znaczenie. Zastosowanie swobodnej oceny dowodów ma na celu ustalenie elementów podstawy faktycznej powództwa. Sąd musi bowiem przed rozstrzygnięciem o żądaniach strony ustalić czy twierdzenia o faktach znajdują podstawę w materiale dowodowym, czy też nie. Swobodna ocena dowodów pozwala zatem w przypadku sprzeczności wniosków płynących

z przeprowadzonych dowodów, np. sprzecznych zeznań świadków, jednym dać wiarę, a innym odmówić waloru wiarygodności. Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy z dwóch przeciwstawnych źródeł wiedzy o zdarzeniach faktycznych, sąd ma prawo oprzeć swoje stanowisko, wybierając to, które uzna za bardziej wiarygodne, korzysta bowiem ze swobody w zakresie oceny dowodów. (tak SN w wyroku z dnia 31 marca 2004 r., III CK 410/02, opubl. Legalis). Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza zaś uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w toku postępowania oraz uwzględnienie wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 417/01, LEX nr 157326). W tym zakresie należy brać pod uwagę cały materiał sprawy. W wyniku swobodnej oceny dowodów sąd dokonuje selekcji zebranego materiału pod kątem widzenia istotności poszczególnych jego elementów. Ponadto prawidłowa ocena zgromadzonych dowodów wymaga ich właściwej interpretacji. Przepis 233 § 1 k.p.c. jest zatem naruszony, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie występuje.

Zasadny jest natomiast zarzut naruszenia art. 361 k.c. w zakresie w jakim Sąd I Instancji przyjął, iż w ramach szkody mieści się prywatna opinia techniczna. Oczywiście w sprawach o roszczenia z obowiązkowego ubezpieczenia OC uszkodzony ma prawo sporządzić kalkulację kosztów naprawy swojego pojazdu. (tak też SN w uchwale 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2019 r., (sygn. akt III CZP 99/18) oraz uchwale SN z dnia z dnia 29 maja 2019 r. (III CZP 68/18)). Jednakże w niniejszej sprawie sporządzono tak kalkulację jak i opinię do szkody. Każda z tych czynności jest wyszczególniona na fakturze, koszt tak kalkulacji jak i opinii wyniósł 350 zł netto. W ocenie Sądu Okręgowego do oceny kosztu naprawy uszkodzonego pojazdu w zupełności wystarczy jedna z tych czynności, powielanie ustaleń poprzez zlecenie dodatkowo opinii do szkody wykracza poza granice adekwatnego związku przyczynowego, koszty opinii nie mogą być zatem uznane za celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie artykułu 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok obniżając zasądzone odszkodowanie o kwotę 350 zł i oddalił powództwo co do tej kwoty. Konsekwentnie zmianie podlegało także rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Powód wygrał proces w 78%. Koszty powoda w postępowaniu I Instancyjnym to 1.981 zł zaś koszty pozwanego to 917 zł. Suma kosztów to zatem 2.898 zł. 78% z tej kwoty to 2.260,44 zł. Taką kwotę powinien ponieść pozwany, ponieważ poniósł 917 zł zatem należało zasądzić od niego na rzecz powoda kwotę 1.343,44 zł.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł także na podstawie artykułu 100 k.p.c. Apelacja została uwzględniona w połowie przy czym powód nie złożył odpowiedzi na apelację. Koszty jakie na etapie postępowania apelacyjnego poniósł pozwany wyrażają się kwotą 370 zł w tym 270 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego oraz 100 zł opłaty od apelacji. Wynagrodzenie pełnomocnika strony pozwanej należało przyznać na

podstawie § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Ponieważ pozwany wygrał w postępowaniu apelacyjnym w 50% więc należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanego 1/2 tych kosztów tj. 185 zł.

Witold Ławnicki Mariola Szczepańska Wiktor Matysiak